

man først senere kommer til at afgjøre selve Hovedspørgsmaalet — ved Vedtagelsen af Udvalgets § 2 vil følge de Forslag, der ere stillede af det ærede 6te kongevalgte Medlem (Uising).

Formanden: Maatte jeg gjøre opmærksom paa, at de Forslag, der ere stillede af det 6te kongevalgte Medlem med Hensyn til § 2, ikke ere stillede til Udvalgets § 2, men til Lovforslagets.

Madvig: Om Forlæbelse, saa er jeg ikke i Stand til at forfølge Diskussionen. Jeg vil dog blot sige om Realiteten, at, naar man tænker sig, hvorledes Sagen praktisk vil stille sig, ønsker jeg, at man vil stemme for disse Modifikationer. Praktisk reducerer Spørgsmaalet sig til dette: Hvorvidt skal Hustruens Forpligtelse strække sig i Tiden imellem en erhvervet Separationsbevilling og Ægtefællets endelige Opløsning? Efter den almindelige Regel i Udvalgets Forslag vil der i denne Tid paahvile den separerede Hustru en Forpligtelse til at underholde Manden, hvis han kommer i Trang. Lad os nu betragte, hvad det er, der derved vedtages. Forjaaviddt den separerede Hustru virkelig har særlig Formue, som Manden ikke har Raadighed over, saa vil dette Tilfælde kunne rammes ved det af den høitærede Justitsminister stillede Forslag under Nr. 2 b. Dette Tilfælde vil man altsaa kunne bortse fra, og jeg tror ikke, der er Anledning til derefter at tillægge den Betragtning nogen Betydning, som den ærede Ordfører anstillede om en mulig meget rig og velhavende Kone, som har særlige Midler. Der bliver altsaa tilbage det Tilfælde, hvor der er almindeligt Formuefællesskab imellem dem, der blive separerede. Man kan nu i 100, ja, jeg kan sige i 9,999 Tilfælde af de 10,000 antage, at der, naar Manden kommer i saadan Trang, at han i Separationstiden skal under Fattigforsørgelse, ikke har været nogen fælles Formue af nogenomhelst Betydning tilstede i det Dieblif, Separationsbevillingen gives. Konen har altsaa i dette Dieblif Intet taget med, og det, der er Spørgsmaal om, er saaledes det Erhverv, som Konen kan tilvejebringe for sig selv under Separationstiden. Saa bliver Spørgsmaalet altsaa dette: Skal man statuere, at i denne Separationstid, der kan udtrække sig til 3 Aar, skal Konen, forjaaviddt hun kan erhverve Noget, være forpligtet til at underholde den Mand, fra hvem hun er frasepareret? Det tror jeg ikke. Hvis man giver dette nogen praktisk Anvendelse, er det nemlig intet Andet end at knække den uden Formue fraseparerede Kone saaledes, at man i Stedet for at have Manden som eet Fattiglem faar Konen med, saa at man har to Fattiglemmer i Stedet for eet. Dette vil, hvis Bestemmelsen kommer til Anvendelse, blive Resultatet, thi det, man i dette Tilfælde praktisk vil faae til Erstatning for

Fattigvæsenets Udgifter til Manden, vil i Virkeligheden være Intet, hvorimod man, naar man vil gjøre Forpligtelsen strengt gjældende, vil faae to Fattiglemmer i Stedet for eet. Jeg tror derfor, man skal stemme for Lovforslagets § 2 med de af det ærede 6te kongevalgte Medlem stillede Ændringer.

Ordføreren: Jeg skal først svare paa et Spørgsmaal, som direkte blev rettet til mig fra et æret Medlem for 6te Kreds (Griffen), idet han spurgte mig, om det virkelig forholdt sig saaledes efter den svenske og norske Lovgivning, at der paahvilede Forældre og Børn en lignende Forpligtelse som den, der er foreslaaet af Udvalget. Jeg maa for at svare paa dette Spørgsmaal i Grundringen tilbagelæbe, hvorledes den hele Sag om disse Paargrændes Forsørgelsespligt staar. Sagen er den, at den svenske og norske Lovgivning gaar meget videre, end Udvalget gjør. Det vil jo erindres, at Fattigkommissionens Betænkning gif ud paa, at det uden videre skulde være en Forpligtelse for Forældrene at underholde Børnene, uagtet de vare blevene myndige, og omvendt en Forpligtelse for Børnene at underholde Forældrene. Det var altsaa ikke Noget, der skulde eller kunde paalægges de Vedkommende af Dørligheden efter et Skjøn over det enkelte Tilfældes Beskaffenhed, men derimod en Forpligtelse, der uden videre paahvilede dem. I Forhold dertil er Lovforslaget jo allerede mildere, idet det kun indeholder, at Forpligtelsen kan paalægges dem, og i Forhold til Lovforslaget er jo atter Udvalgets Forslag endnu mildere, idet dette jo gaar ud fra, at det kun skal være en Refusionsforpligtelse overfor Fattigvæsenet, som der paalægges de Vedkommende. Den svenske og den norske Lovgivning har med Hensyn til dette Forhold samme Indhold som Kommissionens Betænkning, idet det hedder, at man ikke antager Nogen til Fattigforsørgelse, hvis Ægtefælle, Forældre eller ægte Børn kunne underholde ham. Der bliver altsaa ikke Spørgsmaal om noget Paalæg af Dørligheden, men den strenge Forpligtelse paahviler, saaledes som det ogsaa stod i Kommissionens Forslag, uden videre, ipso jure, disse Personer. Udtrykkene i den norske Lovgivning, med hvilken den svenske er overensstemmende, ere saadanne, som jeg før bemærkede. Jeg skulde tage meget feil, om der ikke staar: Til Forsørgelse af Fattigvæsenet antages ikke Nogen, hvis Ægtefælle, Forældre eller ægte Børn erkjendes at have Evne til sammes Underhold. Saaledes omtrent lyde Ordene i den norske Lov af 6te Juni 1863 § 4, og Ordene i den svenske Fattiglov, som er af 1871, lyde lige saadan. Dette blot som Svær paa det til mig rettede Spørgsmaal med Hensyn til dette Punkt.

Jeg skal iøvrigt, saaledes som Sagen nu staar, ikke længere gaa ind paa nogen Realitets-